

holdsviis større Hjælp af Amtsfattigkassen, og saaledes undgaae de forøgede Udgifter for Fattigvæsenet i det Hele, som i Reglen ere forbundne med Fattiges Forsendelse fra det ene Distrikt til det andet, og deels fordi de vedkommende Autoriteter, til hvem Afgjørelsen af mullig opstaaende Tvistigheder mellem Præstegjældene ad administrativt Vej er henlagt, ville have Veiledning i hine Regler, ligesom dertil ogsaa vil kunne tages Hensyn af Ministeriet i sidste Instans.

At den velskikkelige Trang imidlertid maa afhjælpes paa det Sted, hvor den Fattige opholder sig, følger af Sagens Natur og er ogsaa stemmende med den øvrige Lovgivning.

ad § 15.

Det var af Amtmanden foreslaaet, at Alt, hvad et Fattiglem, hvem der er tilstaaet fast Understøttelse, eier paa den Tid, Understøttelsen tilstaaes ham, saavel som hvad han senere erhverver ved Arv, Gave og paa en anden lignende Maade, skulde tilfalde Amtsfattigkassen efter hans Død, hvorimod han i levende Live skulde nyde Indtægten deraf, dog uden at have Ret til at sælge, pantsætte, bortgive eller paa anden Maade afhænde Noget deraf. Præsten paa Suderø har derimod formeent, at Fattigvæsenets Ret til dets Lemmers Efterladenskaber ikke bør strække sig videre end til Refusion af den ydede Almisse, og denne Anskuelse har Ministeriet maattet tiltræde, idet man derhos har givet Fattigvæsenet Leilighed til at sikre sig sit Krav ved at lade den Fattiges Bø registrere og Registreringsforretningen thingsløse, dog er det fundet rigtigst at overlade Fattigkommissionen, hvorvidt den efter Omstændighederne vil gjøre denne Ret gjældende, idet man har forudsat, at Kommissionen ikke, uden hvor særdeles Omstændigheder tale derfor, vil bringe en Foranstaltning til Udførelse, som i de fleste Tilfælde er meget saarende for de Fattige og betydeligen bidrager til at nedslaae Modet til at stræbe efter at kunne hjælpe sig selv.

ad § 16.

af de Indtægter, som tidligere tilfaldt Amtsfattigkassen, er det anseet hensigtsmæssigt at henlægge til Distrikternes Fattigkasse

dem, hvis Størrelse er afhængig af vedkommende Overs frie Villie, da det antages, at man vil være tilbøielig til at betænke sit eget Distrikts Fattigkasse med større Gaver, end Amtsfattigkassen, som er fælles for hele Landet.

ad § 17.

Det følger vistnok af Forholdets Natur, at Præsten maa være Kasserer og Regnskabsfører for Fattigvæsenet, saameget mere, som der navnlig i Begyndelsen ofte ikke vil findes nogen anden Mand i Distriktet, som vil være istand til at føre et nogenlunde ordentligt Regnskab.

ad § 18.

Den her bestemte Tidsfrist er foreskrevet, for at Regnskabet for det foregaaende Aar altid skal kunne decideres af Lagthinget ved dets næstpaafølgende Samling, hvorved det ogsaa vil kunne tjene til Veiledning ved Bedømmelsen af Forsørgelsesplanerne, og den derpaa grundede Fordeling af Amtsfattigkassens Indtægter mellem de forskellige Fattigdistrikter.

ad § 19.

De Indtægter, som efter denne Paragraph skulde tilfalde Amtsfattigkassen, ere de samme, som tidligere, med Undtagelse af de enkelte Indtægter, som ifølge § 16 skulde henlægges til Fattigdistrikterne, og ere hjemlede ved de i Paragraphen citerede Lovbud. Hvad Afgiften af de Skibe angaaer, som anfre i de færreste Havne, da vil denne undergaae nogen Forandring, hvis Handelen frigives efter det Forflag, som derom antages at ville blive Rigsdagen forelagt.

ad § 20.

Den væsentligste Deel af Amtsfattigkassens Indtægter vil ifølge nærværende Udkast § 6 blive at anvende til aarlige Bidrag til Fattigdistrikterne. Ligesom det imidlertid er overladt Lagthinget at fastsætte Størrelsen af disse Bidrag, saaledes maa det ansees hensigtsmæssigt, at en Andeel holdes tilbage for at uddeles til saadanne Fattigdistrikter, hvor det i Forsørgelsesplanen gjorde Overslag over Udgifterne og Indtægterne paa Grund af tilfældige Omstændigheder er blevet utilstrækkeligt, navnlig naar der indtræffer smitsomme Sygdomme